పెద్దకథ

నగరంలో రాత్రి

(గత సంచిక తరువాయి)

విచిత్రంగా ఉన్న హారన్ రెండుసార్లు మోగింది.

రోషనారా త్వరత్వరగా బయల్దేరుతూ, "అదిగో, అతను వచ్చేశాడు, సావిత్రీ! మళ్లీ మరోసారి కలుద్దాం. ఏం? "అంది. స్నేహితురాలును చూసి గట్టిగా నిశ్వసించింది సావిత్రి,." మేనత్త కొడుకా?" ఎం బతుకులో! అనుకొని జాలిపడింది తనలో తను రోషనారా వెళ్ళి పోయింతర్వాత, పనేం కన్పించలేదు సావిత్రికి.

పిల్లకు పాలుపట్టి ఎప్పుడో పడుకోబెట్టేసింది. ఆ పిల్ల నిద్రలో ఎందుకు నవ్వుతోంది. పిల్లనేపు చూసిన సావిత్రికి పేలవమైన నవ్వొకటి ఉద యించింది పెదవుల మీద, "పెద్దైన తర్వాత నవ్వుకోవలసిన నవ్వుల్ని కూడా ఇప్పుడే నవ్వుకుం టున్నావేమిటే- తర్వాత వీలుంటుందో,లేదోనని!", అనుకుంది వేదాంత ధోరణిలో.

కాసేపు .టీవి చూద్దామంటే, బ్లాక్ అండ్ వైట్ కూడా లేదు, ఈ జానాబెత్తెడు కొంపలో అవీ యివీ సర్దుకుంటూ కాలక్షేపం చేద్దామన్నా, ఏం ఉన్నాయ్ గనుకా!-రేడియో ఒకటి ఉంది, పాతకాల వుది. బ్యాటరీలు వేయించదు. ఆమహానుభావుడు, "ఖర్చైపోతుంది, కరెంటు మీద వాడుకో"అంటాడు. ఆ కరెంటు ఎప్పుడు వస్తుందో తెలీదు, ఎప్పుడు పోతుందో తెలీదు, తమ వెలుగునీడల బతుకుల్లో సంతోషం లాగా!

సావిత్రి ఆలోచించుకుంటూ, కొంగుపర్చుకొని, కింద చాపమీద నడుం వాల్చగానే మాగన్నుగా కునుకు పట్టింది. నిద్రలో ఏవేవో నీడల ఆకా రాలు "సావిత్రీ! సావిత్రీ!" అంటూ వెంకట సుబ్బయ్యగొంతు వినిపించింది.

వచ్చే...వచ్చే...!" అంటు ఉలిక్కిపడి లేచి, చీర సర్దుకొని, గుమ్మం దగ్గరకు నడిచి, తలుపుతీస్తూ," అమ్మయ్య! ఇప్పటికి వచ్చారా, ఇంతాలస్యం అయిం దేమండీ ఇవ్వాళ?".

వెంకటసుబ్బయ్య తనే కుండలో ఉన్న నీళ్ళు గ్లాసులో వొంపుకుని తాగుతూ విసుగ్గా, "అవును అయింది. అయితే ఏం చేయమంటావ్? చావనా మరి, ట్యూషన్లు చెప్పకొని, దుర్గాబాయి దేశ్‌ముఖ్ కాలనీ దగ్గర్నుండి రెండు బస్సులు మారి, ఇంత దూరం వచ్చేసరికి, ఇదిగో ఈ టైం అయింది. ఏం చేయమంటావ్ మరి?".

"అది కాదండీ! నాకిక్కడ ఎంత కనాకష్టం గావుందో నీకేం తెలుసు? సరేలెండి. లేవండి, ఇదిగో కాఫీ తీసుకోండి" బద్ధకంగా, అలసిపోయి, కుర్చీకి చేరగిలబడి, చేతులు వెనక్కి వేసుకుని తలవెనక్కు వాల్చబోతున్న భర్తతో అన్నది సావిత్రి. కాఫీ అందుకుంటూ అన్నాడు వెంకటసుబ్బయ్య కనా కష్టం ఎందుకూ? ఇంట్లో మహారాణీలా కూర్చోలేకనా? ఏం విశేషం? కాఫీ ఇంత బాగా పెట్టావ్?".

సావిత్రికి కొంటెగా అనాలనిపించినా, అనలేక మామూలుగా అన్నది. ఏం, ఈ మహారాణికి కాఫీ పెట్టడం కూడా చేత కాదనుకుంటున్నావా? సరేగానీండి, ముందూవెనకా ఆలోచించకుండా, ఎటువంటి కొంపలోకి తీసుకొచ్చారండీ నన్ను?" "ఏం-ఇప్పుడు కొంపకేమైందీ!" వెంకటసుబ్బయ్య నొసలు చిట్లించాడు.

"రామా! రామా! నేనిక్కడుండలేను బాబు! ఈ భోగం కొంపలో ! పగలల్లా ఆ ఎలిమెంట్రీస్కూల్లో వుంటారు. మీకేం తెలుసునా బాధ? నిన్న పొద్దు నడిగితే వాడు తన మేనత్త కొడుకని చెప్పింది. మొన్ననెడో, వాన్ని తన పినతల్లి మనవడండీ, రేపేమంటుందో మరి? అర్ధరాత్రికి అర్ధరాత్రి ఇట్లా మారిపోయే సంబంధాలు ఎటువంటివో, ఎంత పల్లెటూరి దాన్నైనా నాకు తెలుసు లెద్దరూ!".

"సావిత్రీ! నా బంగారం విషయంలో నాకు నమ్మకం ఉంది".

సావిత్రి ఆ మాటంటే ఉబ్బితబ్బిబ్బవలేదు. నన్నేం పొగడక్కర్లేదు కానీ ముందు మరో ఇల్లు చూడండి".

"చూడకపోతే?"

"కొంపపీకి పందిరేస్తాను"

వెంకటసుబ్బయ్య భయం నటించాడు, "అంత పని చేయకుగానీ, మహాతల్లి, ఈ హైదరాబాదు మహానగరంలో అంతసులభంగా ఇల్లు దొరకదు".

సావిత్రి ఆమాటకు నిష్ఠూరంగా అన్నది, "అయి నప్పుడు ఈ పాని కొంపలోకి తీసుకువచ్చే ముందే, కాస్త ముందు వెనకలు ఆలోచించకపోయారా?" అనడంతో వెంకటసుబ్బయ్యకు కోపం వచ్చింది. ఏవిటేవ్ నీ నోటికి హద్దూ పద్దూ లేకుండా పోతుందేవిటి? నిన్ను...నిన్ను..సానికొంపలోకి తీసు కువచ్చానా?"

"ఆహా? నిక్షేపంగా ఆ రోషనారా బజారు మనిషి కాకపోతే మరెవరూ?" వెంకటసుబ్బయ్య ఇక రెట్టించలేదు. అన్నంతిని పడుకున్నాడు, తినే టప్పుడు కూడా మాటలతో కాకుండా సంజ్ఞలతోనే తనకు కావలసిందో, అక్కర్లేనిదో చెప్పాడు.

ఒకటి రెండు పగళ్ళు వాళ్ళిద్దరిమధ్యా సెగళ్ళను మండించాయి. రాత్రుళ్ళు చీకట్లు చిందులేశాయి.

మూడో రోజు రాత్రి, మూడంకేసి పడుకున్న కొద్ది సేపటికల్లా, రోషనారా వాటాలో మంచి నవ్వుతూ,నవ్వుల వెనకే పూబోడుల గలగలలూ, తరుముకుంటూ వినవచ్చాయి.

చప్పట్లు మారుమ్రోగుతున్నాయి నవ్వుల వెనకే పాట.

"నవ్వండీ నవ్వండీ

నవ్వుల పువ్వులు రాల్చండీ" అంటూ పల్లవి వెనకే చరణంలో కొన్ని గొంతుకలు, కలిపితేచరణాలు

"అందమైన ఆడదాని
అధరంపై పూచినట్టి
నవ్వుల పూవుల దండలు
నాజూగ్గా వేసుకోండి."

రోషనారా గొంతు పెద్దగా వినిపిస్తోంది, "ఎక్కడా?" కొన్ని గొంతుకలు జవాబుగా అన్నాయి."మెళ్ళో"..

నిద్రనటిస్తున్న వెంకట సుబ్బయ్య మెల్లగా లేచి కుచున్నాడు. సావిత్రి చెంపలను స్పర్శించాడు. తల నిమిరాడు. అవును సావిత్రి! నువ్వు చెప్పిందే నిజం! నిన్ను తీసుకురాకూడని చోటికే తీసుకువచ్చాను."

రోషనారాను తల్చుకుని లోలోపల మండిపడు తున్న సావిత్రి, భర్త స్వాంతన వాక్యాలతో, రుద్ధ కంఠంతో అన్నది. ఆ గాజుల చప్పళ్ళు విన్నారా? ఆ సంగీతం వచ్చి గుండెల మీద పడుతోందండీ!".

వెంకట సుబ్బయ్య ఆమె నుదురు చుంబిం చాడు. పిచ్చి సావిత్రీ! ఎంత మంచిదానివో నువ్వు! అవును ఏం ఉన్నా లేకున్నా ఈ ఆభిజాత్యం మనకు ఉంది. అవమానంతో, బాధలతో, కన్నీళ్ళతో మనం జీవితాలను గడపవలసిరావచ్చు, కానీ సావిత్రీ! మన దేహాన్ని, ఆత్మను మాత్రం మనం

● కొండముది శ్రీరామచంద్రమూర్తి

ఎన్నడూ అమ్ముకోం. ఇప్పుడే వెళ్ళి ఫ్లాట్ ఓనర్‌తో మాట్లాడొస్తాను."

సావిత్రి లేచి కూచుంది. "ఇప్పుడా? ఆఓనరు గారిల్లు ఇక్కడెక్కడుందో?.. తార్నాక దాటి వెళ్ళాలి. పది కిలోమీటర్లు."

పది కాకపోతే ఇరవై వెళ్తాను. కానీ నిన్ను ఈ ఎపార్ట్‌మెంట్స్‌లో మాత్రం ఉంచను. బంగారం మంచిదైనంత మాత్రాన చాలదు. కంసాలి కనికట్టువిద్య నేర్చినవాడు కాకుండా వుండాలి కదా!"

"వంటెప్పుడో అయిపోయింది. తర్వాత తింటావని పడుకున్నారు. అన్నంతిని వెళ్లండి."

"వెధవన్నం ..పోనిద్దూ..."

వెంకటసుబ్బయ్య డ్రస్‌వేసుకొని,
చెప్పులు తొడుక్కొని విసవిసా
వెళ్ళిపోయాడు. సావిత్రికి ఉసూరు
మనిపించింది. వెళ్ళిపోయారు..
వెధవన్నం అంటూ" అని నిట్టూర్చింది.

'ఆ అన్నం కోసమేనండీ ఇన్ని అగచాట్లూనూ!'

ఇంతలో పసిపిల్ల ఏడుపు వినిపించింది. "ఉండు తల్లీ వస్తున్నాను". అంటూ లేచి ఇవతలకు వచ్చింది. పాల చెంబును గండుపిల్లి పొట్టనపెట్టుకోవడం కనిపించింది. తనలో తనే మధన పడింది. "ఇప్పుడేం చెయ్యడం? ఇదో రాక్షసి, ఊరుకోదు పాపం ఆయన ఎంత దూరంలో వున్నారో, ఏమో! పోనీ, రోషనారాను అడిగితే దాన్నా!? నేనా ..ఊహూ అడగను...అయినా' ఇది నాకోసం అడుగుతున్నానేంటీ చంటిదానికోసం కదా ఇందులోతప్పేముందీ?" అంటూ తనకు తానే సమాధానం చెప్పకుంది.

పిల్లపాల కోసం రోషనారా ఫ్లాట్ ముందు చాలాసేపు నిరీక్షించింది. రోషనారా లోపల లేదు ఎంతసేపు ఎదురుచూసినా ఆమె జాడ తెలియలేదు. కన్నులు కాయలు కాచి, తన ఫ్లాట్‌కు వచ్చేసింది. ఓ అరగంట క్రితం పాలు తోడు పెట్టింది, అవి తోడుకుంటూ, తోడుకుంటూ వున్నాయి. అట్లా వున్నావాటినే, పైపైవి కాసినే పైకితీసి వేడిచేసి, అప్పటికి పబ్బం గడిపేసింది.

మర్నాడు రోషనారాను నిలదీసింది. "నిన్న నువ్వు ఇంట్లో లేవు, ఎక్కడకు వెళ్ళావు?"

రోషనారా చెక్కిళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి. "సినిమాకు! అతను ఒకటే బలవంతం.... ఏంచేసిది చెప్పు?"

"ఎవరూ?"

"చాణక్య.. వరసకు బావవుతాడు...మొన్న చెప్ప లేదూ...?"

సావిత్రికి ఒళ్ళు మండినా నిభాయించుకుంది. "అవునవును... చెప్పావ్."

రోషనారా చెంపల మీద సిగ్గుల గులాబీలు..." వొట్టి చిలిపి వాడు. సినిమా డైరెక్టరు నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటాడు. "

వ్యంగ్యంగా అన్నది సావిత్రి " అయితే ఇంకేం? డైరెక్టర్‌గారి పెళ్ళానివన్న మాట."

"అతనిప్పుడు వస్తానన్నాడు సావిత్రీ! ఇంకా ఎందుకు రాలేదో! నిన్న సినిమా షూటింగులో కలిశా.!"

మాటలలోనే వచ్చాడు చాణక్య..."రోషన్..రోషన్!" అంటూ

రోషనారా ముందుకు నడిచి అతని చేతుల్ని తన చేతుల్లోకి తీసుకుంది. అతని కళ్ళలోకి తమకంగా చూసింది. "చాణక్యా! వచ్చేశావా? అమ్మయ్య! ఎంత సేపట్నించి నీకోసం ఎదురుచూస్తున్నానో!

చాణక్య ఆమె బుజం మీద చెయ్యి వేశాడు. చెంప మీద చిటికేశాడు "సారీ డార్లింగ్..డిలే అయిపోయింది."

ముందుకు నడుస్తుంటే చాణక్యకు, సావిత్రి కనిపించింది అతని కళ్ళల్లో ఒక్క మెరుపు. అతని గుండెమీద సున్నితమైన ఒక కంపరం. తెప్పరిల్లి, రోషనారాను "ఎవరీవిడ!.. నీ స్నేహితురాలా!" అని ఆ డిగాడు ఎంతో మృదువుగా.

రోషనార అర్ధమైందన్నట్టుగా నవ్వింది, "పక్కవాటాలో వుంటున్నారు. స్నేహితురాలికన్నా ఎక్కువే!"

"ఐసీ మొన్న చెప్పారు, జ్ఞాపకం లేదు... నా పిక్చర్‌లో తల్లి–బిడ్డా వేషాలున్నాయి. తల్లి వేషం ఈమె వేస్తే, బిడ్డను వెతుక్కోవచ్చు!"

"అక్కర్లేదు.. సావిత్రికో కూతురుంది.
తల్లి–బి డ్డల వేషాలు వీళ్ళే వేయెచ్చు"
అన్నది రోషనారా హుషారుగా.

"ఫైన్..వెరీఫైన్...! మీఫ్రెండుది
ఫోటో జెనిక్ ఫేస్! మోహంలో
మాంఛి ఎక్స్‌ప్రెషన్ కనిపి స్తుంది."
అన్నాడు. చాణక్య సావిత్రి
వైపు సజెస్టివ్‌గా చూస్తూ.

సావిత్రికి ఆ మాటలు, చూపులు కంపరం కల్గిస్తున్నాయి. చీర తొలచి, వొంటిని నగ్నంగా చూస్తున్నట్టు, గుండె తొలచి, లోపల అనుభవాల వేర్లను కదిలిస్తున్నట్టు తలవొంచుకుని గబగబా అక్కణ్నుంచి [illegible]పతలకు [illegible]. చాణక్య తెల్లబోయాడు. రోషనా[illegible] [illegible] దగ్గరకు లాక్కుని, సన్నగా చెక్కిలి[illegible] పెట్టి, "నేనేమైనా తప్పు మాట్లాడానా?" అన్నాడు.

"కులమంటే కోతి కదా! సినిమాలంటే దడుసుకునుంటుంది." అంటూ పకపక నవ్వుతూ అతని కౌగిట్లోకి జారుకుంది. రోషనారా.

అలా స్నేహితురాలి గదిలో నుంచి పారిపోయిన సావిత్రి ఒకటి రెండు రోజులు ఎవరో తనమీద వెనుక నుంచి మన్మధ బాణాలు వేస్తున్నట్లే అనిపించింది. తట్టుకోవడం కష్టమై పోయింది. మామూలుకు భిన్నంగా వెంకటసుబ్బయ్యకు కొంచెం దగ్గరైంది. ఒకటి రెండు చిన్న చిన్న కోరికలు కోరింది.

"ఏమండి.. ఓరెండు రూపాయలు మల్లెపూలు తెచ్చిపెడుదురూ?"

"అమ్మో... రెండు రూపాయల పూలే!వో చిటికెడు పౌడరు రాసుకుంటే సరిపోదూ?"

"చేతులు మరీ బోసిగా ఉన్నాయండీ... నాలుగు రూపాయలు పెట్టి మట్టి గాజులు వేయించుకుంటానండీ!"

"ఇవాళ వేయించుకుంటే, రేపటికి పగిలిపోతాయ్ ఖర్చైపోయిన నాలుగు రూపాయలు మళ్లీ వస్తాయా?"

"పోనీ, బొట్టు పెన్సిలు కొనుక్కుంటానండీ!"

"నీమోహానికి కుంకుమిచ్చే అందం, ఆ బొట్టు పెన్సిలు చుక్క ఇస్తుందంటావా?"

మూడోరోజు ప్రొద్దుటిపూట, వెంకట సుబ్బయ్య స్కూలుకు వెళ్లేముందు చొక్కాకున్న గుండీలు కుడుతూ, " ఏమండీ! పోనీ, సినిమాకు వెళ్తా... ఇవాళ మీరు తొందరగా వచ్చేద్దురూ!" అంటూ ముద్దు ముద్దుగా గునిసింది.

వెంకటసుబ్బయ్య మొహం చిట్లించాడు. " ఇహ అదొక్కటే తక్కువైపోయింది. మన బతుక్కి! ఇప్పడే సినిమాలూ, షికార్లూనూ!"

. సావిత్రి మనస్సు చివుక్కు మంది, "ఎందుకండీ అంతకోపం!"

ఆమె తన భర్త చేతిని, తన చేతుల్లోకి తీసుకుంది, "ఒళ్ళు వెచ్చగా కూడా లేదే మనసులో ఎందుకండీ అంత విసుగు!""

వెంకటసుబ్బయ్య ఆమె వైపు నిస్సహాయంగా చూశాడు."జ్వరం వంటి మీద లేదే గుండెలో ఉంది, నీకేం కనిపిస్తుంది?" నిన్నా నమ్నా కటిక ఉపవాసాలు చెయ్యమని మా మేనేజర్ వెధవ వో శ్రీముఖం ఇచ్చాడే!" అతని గొంతులో గాద్గద్యం, మొహంలో రేపెల్లాగా అన్న భయం.

సావిత్రి విశ్చేష్ట అయింది. "ఆ!"

వెంకటసుబ్బయ్య వో వెర్రి నవ్వు నవ్వాడు, "ఏం భయపడుతున్నావా?" ఆ నవ్వు ఆగడం లేదు. తెరలు తెరలుగా నవ్వుతున్నాడు. పిచ్చినవ్వు! ఉమ్మెత్త పువ్వులు విచ్చుకున్నట్టు, రాత్రివేళ వేపచెట్టు కొమ్మల్లో చీకటి దెయ్యాలు ఊళలు పెట్టినట్టు, ఆత్మహత్య చేసుకోబోయేముందు పిరికివాడు [illegible] నివేదనం [illegible].

సావిత్రి భయపడ్డది, "ఏమండి..ఏమండీ..అట్లా నవ్వకండి...[illegible] నాకు భయం వేస్తోందండి!..."

"భయపడబోకే వెర్రిదానా! ఇది నిన్ను చూసి కాదు, నన్ను చూసి, నాచేతకాని తనాన్ని చూసి,... ఇవ్వాళ నేనేం చేశానో తెలుసా?"

రూపాయి విలువ

మన [illegible] మిస్ వరల్డ్ సుష్మితాసేన్‌కు చిన్నప్పుడు వాళ్ళ నాన్నను తాయిలం [illegible] కొనుక్కోవడానికి ఒక రూపాయి అడిగిందట. అప్పుడు వాళ్ళ నాన్న రూపాయి ఇచ్చాడు గానీ ఒక్క రూపాయి సంపాదించడం ఎంత కష్టమో అని గంట లెక్చరిచ్చాడట. ఆ విషయం మనసులో పెట్టుకున్న సుస్మిత చిన్నప్పుడే మోడలింగ్ కాంటాక్ట్సు సం[illegible] చేసింది. వాళ్ళ నాన్న వద్దంటే చిన్నప్పుడు రూపాయి ఎంత విలువైందో లెక్చరిచ్చావు కదా నన్ను ఎందుకు డబ్బు సంపాదించుకోనివ్వవూ అని అడిగిందట.

సావిత్రి బేలగా అడిగింది, "ఏం చేశారు?"

"వస్తూ, వస్తూ దార్లో ఆల్‌ఫ్రెండ్ అండ్ జాన్సన్ అనే కంపెనీ ఒకటి వుందిలే దాని సూపర్నెంటుని ఫూల్‌ని చేశాను."

"ఎందుకూ?"!

"నన్ను చూడగానే ఆ అంట్ల వెధవ, "బంట్రోతు ఉద్యోగాలు ప్రస్తుతానికే లేవు. తర్వాత కనిపించు" అన్నాడు. నేనన్నాను ""సార్, నేను బంట్రోతు ఉద్యోగం కోసం రాలేదు, గుమస్తా పనికోసం వచ్చాను, ఎనిమిది సంవత్సరాల బడిపంతులు అనుభవం వుంది." అన్నాను వాడో వెష్ను నవ్వు నవ్వాడు "బడిపంతులు గుమాస్తాగా పనికి రాడయ్యా!" అన్నాడు. అప్పుడు నేనన్నాను "సార్.. సార్.. మా హెడ్మాష్టరేమో, నువ్వు గుమాస్తాగా పుట్టాల్సినవాడివి, బడిపంతులుగా ఎందుకూ! అనే వాడండీ. నేను గుమాస్తానా...బడిపంతుల్నా... ఆ సీక్రెట్ చెప్పరూ?" అన్నాను. అవును గాని సావిత్రీ, ఎవరు నేను? గుమస్తాగా పనికిరాని బడిపంతుల్నా... బడిపంతులుగా పనికిరాని గుమాస్తానా?"

అతను ఏడుస్తున్నాడు, నవ్వుతున్నాడు, నవ్వుతూ ఏడుస్తున్నాడు, ఏడుస్తూ నవ్వుతున్నాడు.

సావిత్రి అతన్ని సముదాయించింది, భోజనం దగ్గర తల్లిలాగ, చాపమీద ప్రియురాల్లాగా, నరకం లోంచి నరలోకంలోకి తీసుకొచ్చింది కాసేపు.

మర్నాడు తన వేలికున్న ఎర్రరాయి ఉంగరాన్ని తీసి అతనికిచ్చింది, "దీన్ని బజారుకు తీసుకువెళ్లి, మార్చేసి, ఇంట్లోకి కావాల్సినవి నాలుగూ తీసుకు రండి, వస్తూ..వస్తూ గడ్డం చేయించుకుని, కాళ్ళకు ఓ జత చెప్పులు కొనుక్కుని, ఓ జత బట్టలు కూడా రెడీమేడుగా తెచ్చుకోండి."

వెంకటసుబ్బయ్య కర్థం కాలేదు. భార్య కళ్ళల్లోకి నిర్ఘాంతపోతూ చూశాడు, "ఇప్పుడివన్నీ ఎందుకు సావిత్రి?" అని అడిగాడు.

సావిత్రి నిశ్చలంగా, నిర్ణయాత్మక కంఠంతో అనది, "ఇప్పుడే కావాలి, జీవితానికి చిల్లి పడ్డప్పుడే, బయటకి మరింత దర్జాగా కనిపించాలి." అతనికి, సావిత్రి జీవితాన్ని వడబోసిన దార్శనికురాలిలా కనిపించింది. తను దర్జాగానే కబతుకుతున్నట్లు కనిపించాలని సావిత్రి శతధా నటించడం మొదలు పెట్టింది.

సావిత్రి కొంచెం ఖాళీగా కనిపించినప్పుడు రోషనారా ఏకూరో పట్టుకెళ్ళేది, వంటింట్లో గిన్నె పెట్టి అడిగేది, "బెహన్..బెహన్..ఛోటీ బెహన్! ఈకూర చూడు, ఉప్పు తక్కువైనట్టు నాకు అనుమానంగా ఉంది"

సావిత్రి మొహమాటంగా అనేది, "ఎందుకు రోషనారా, ఇంత పెద్ద గిన్నె నిండా ఈ కూర? ఎవరున్నారింట్లో తినడానికి?"

రోషనారా నవ్వేది, ముత్యాల పలువరుస తెల్లగా మెరిసేది, "ఒకటీ ప్లస్ ఒకటీ ఈజ్ ఈక్వల్‌టు మూడు " రోషనారా నవ్వులో కొంటె దనం.."సావిత్రి ముందీ చేపల కూరను హాంఫట్ చేసేయండి, అన్నట్టూ నీకు తెలుసా... ఇవ్వాళ్ళ మేము మద్రాసు వెళ్తున్నాం... ఈవినింగ్ ఫ్లయిట్‌లో.."

సావిత్రి పెదవులమీద అమాయకపు ప్రశ్న, "ఎందుకూ?"

"గుర్రప్పందాలకు...రమ్మనమని చాణక్య వొకటే గొడవ చేస్తున్నాడు. ఇవ్వాళ ప్లేన్‌లో వెళ్ళడం.. రేపు రేసెస్... మళ్ళీ ఎల్లుండి ప్లేన్‌లో రావడం సావిత్రి! నువ్వు నమ్ము, నమ్మకపో.. సినిమాల్లోనే కాదు, రేసుల్లో కూడా మైడడ్‌బీ చాణక్య ఈజ్ ఆల్‌వేస్ ది విన్నర్...హీ ఈజ్ మై బెస్ట్ ఛాయిస్ అయిదు వందలు కడితే టెన్ టైమ్స్ ప్రాఫిట్...

సావిత్రి నమ్మలేనట్టుగా కళ్ళు పెద్దవిచేసి "అంటే... అయిదువేలా!" అన్నది. ఆ కళ్ళల్లో ఆశల ఆకాశం ఆవురించింది.

రోషనారా, తన వక్షస్థలాన్ని గట్టుకు తాకి

వెనక్కి తిరిగిన కెరటంలా ఒక్కసారి విరుచు కుంది. "అదృష్టాన్ని తోక పట్టుకుని తన గుమ్మంలోకి లాక్కురావడానికి ఇంతకన్నా మరో మార్గం లేదు బెహెన్! వస్తాను, టైమైంది".

సావిత్రి బతిమాలింది, "ఒక్కక్షణం ఉండక్కయ్యా!" ఆమె గబగబా తన బంగారవు మంగళసూత్రాల తాడు మెళ్ళో నుంచి తీసేసి [illegible] బంగారం గొలుసూ, మంగళసూత్రాలూ తీసి రోషనారాకిస్తూ, "ఇవి తీసుకెళ్ళి, డబ్బు చేసిపెట్టు, పందెంలో కట్టు" అన్నది ఆశగా.

"మీ హిందువులకు మంగళసూత్రాలు చాలా పవిత్రమంటారు?"

సావిత్రి మొహం మ్లానమైంది. పుష్య శుద్ధ చంద్రుడి మీద తెలిమబ్బు తెర కప్పినట్లు "పవిత్రాలే... ఒ... క... వ్వ... డు!"

రోషనారా, గభాలున ముందుకు వంగి సావిత్రి బుగ్గను ముద్దుపెట్టుకుంది. సావిత్రి బుగ్గ భగ్గున మండింది. ఆ బుగ్గపై రోషనారా పెట్టుకున్న లిప్‌స్టిక్ సన్నటి జీర "గడుసుదానివే... అమ్మ దొంగా...!"

రోషనారా ఆ మంగళసూత్రం తాడు తీసుకోటానికేం మొహమాటపడలేదు. తీసుకుని బయటకు వెళ్ళిపోయింది.

రోషనారా వెళ్ళినా, ఆమె సావిత్రి మనసును అటోదిక్‌బహార్ అత్తరులా అలాగే పట్టుకుంది. ఏవేవో ఊహించుకుంది. ఏడంతస్తుల మేడ కట్టుకుంది. తనకో బంగారు ఊయల, తన భర్తకో డన్‌లప్ బెడ్ ఉన్న స్ప్రింగ్ కాట్.

ఆలోచనల గొలుసు త్రెంపుతూ వెంకట [illegible] పెట్టుకున్న [illegible]డిలాగా లోపలకు వచ్చాడు. సావిత్రి, ఆతృతగా అడిగింది "వచ్చారా...? కొనుక్కున్నారా...? ఏవీ బట్టలు...?

వెంకట సుబ్బయ్య బరువుగా అన్నాడు "కొట్టు వాడి దగ్గరే ఉన్నాయ్!"

"అదేం?"

"ఆ డబ్బు దార్లో పోయింది సావిత్రీ!"

"పో... గొ... ట్టు... కు... న్నా... రా!"

వెంకట సుబ్బయ్య మొహంలో తిరుగుబాటు ధోరణి కనిపించింది ఆ మాటకు. దరిద్రుడి నిస్సహాయ ధోరణిలో తిరుగుబాటు, గర్భస్థ శిశువులా దాగివుంటుంది.

అతను అన్నాడు "భగవంతుడా" ఎక్కడున్నాడు సావిత్రీ ఆ భగవంతుడు? ఎక్కడున్నాడు? డబ్బులో ఉన్నాడు, అవును డబ్బులో ఉన్నాడు సావిత్రీ! ఒక విషయం చెప్పనా... గుడ్డలు కొనుక్కోలేని వాకు, ఆకాశంలో కనిపించే మబ్బుల్లో దాక్కున్న వర్షపు చుక్కల కోసం ఎదురుచూసే వాకు, ఏం జరిగిందో చెప్పనా... నాకో ఉద్యోగం వస్తుందని ఆశపెట్టాడు ఆ దేవుడు, ఆశపెట్టి, "డబ్బులేవిరా నీ దగ్గర?" అంటూ ఎగతాళి చేస్తున్నాడు. తన పేరే డబ్బు అంటూ వాకు గీతాబోధ చేస్తున్నాడు.

"వద్దు. అంత నిరాశ వద్దు... అసలు ఏం జరిగిందో చెప్పండి" అన్నది ప్రాధేయ పూర్వకంగా సావిత్రి.

"దార్లో నో స్నేహితుడు కనిపించి ఇట్లా అని చెప్పాడు.

ఓ క్యాష్‌కీపరు ఉద్యోగం... ధరావతుగా వెయ్యి రూపాయలు కట్టాలట" "వెయ్యి... రూపాయలు" ఎక్కడినుంచి వస్తాయ్? ఏ చెట్టు రాలుస్తుంది?

సావిత్రి ఆ మాటలు విని నవ్వింది. క్రమ్ముకున్న మబ్బులు తొలిగి పోయినట్టు. "వెయ్యి రూపాయలేనా...? నేనిస్తాను". వెంకట సుబ్బయ్య కళ్ళు నమ్మలేనట్టుగా పెద్దవయ్యాయి. "మ... వ్వా?!"

భయం

ఈ మధ్య సంజయ్ కపూర్‌ను అతని స్నేహితులు ఒక ప్రాక్టికల్ జోక్‌తో ఆట పట్టించారు. అతని రూంలో ఒక శవం ఆకారాన్ని పెట్టారు. ఈ ఆకారాన్ని చూసి జడుసుకున్న సంజయ్‌కపూర్ రూంలోనుండి బయటకు వచ్చి భయపడ్డాడు. విషయం తెలుసుకుని ముఖం కందగడ్డలా చేసుకున్నాడు.

"అవును. నేనే... సంపాయిస్తాను. ఇస్తాను...!"

"సంపాయిస్తావా?"

"అవును, సినిమాలో వేషం వేస్తాను"

"నువ్వా? నీకెవరిస్తారే వేషం?"

"మీరు నన్నెప్పుడు నమ్మారులెండి, మీ దృష్టిలో నేనో శుద్ధమొద్దుని. ఈ మొద్దే మీ ముద్దు చెల్లి స్తుంది. రోషనారాను పెళ్ళిచేసుకోబోతున్న చాణక్య నాకో చిన్న వేషం ఇస్తానన్నాడు. అమ్మాయిని చూస్తుండండి, ఇప్పుడే వస్తాను, రోషనారాతో మాట్లాడి."

సావిత్రి తన స్నేహితురాలి దగ్గరకు వచ్చింది. తన కథంతా, పీలయినంత నిజాయితీగా, మొహమాటం పడకుండా చెప్పింది. చివరగా అన్నది, "రోషనారా, ఇదీ సంగతి. ఏదో ఓ పని నాకు చూపించు, నా కోసం కాదు, నా నోరులేని పసిబిడ్డ కోసం, ఉద్యోగం పోయిన మా ఆయన కోసం."

రోషనారా మొహంలో కప్పను తినబోతున్న పాము కంట్లోని వెలుగు వెలిగింది. కంఠంలో చాక్లెట్ ఇచ్చి పసిబిడ్డ మెడలో ఉన్న గొలుసు తెంపుకుపోయేటప్పుడు దొంగ పలికే పలుకులోని కులుకు ధ్వనించింది. "ఏం పని చేయగలవ్?"

"ఏం చేయటానికి నాకేం వొచ్చు? మొన్న చెప్పావుగా. మీ సినిమాలో ఏదో చిన్న వేషం, తల్లిపాత్ర వుందని. చాణక్య గారితో చెప్పి ఆ వేషం నాకిప్పించలేవా? నీ ప్యారీ బెహెన్‌కి. ఏం...?"

రోషనారా గర్వంగా అన్నది "నిజమే! నేను చెబితే తప్పకుండా దొరుకుతుంది నీకా ఉద్యోగం. కానీ అంతకన్నా సులభమైన మార్గం వొకటుంది. నువ్వు ఒప్పుకుంటే...."

సావిత్రి సందేహాలను వెనక్కు నెట్టింది. మిల మిల మెరుస్తున్న కళ్ళతో అడిగింది.

"ఏమిటది?"

"చెప్పనా... ఏమీ అనుకోవు కదా?"

సావిత్రి అనుకోకుండా అనేసింది "అడుక్కునే వాళ్ళకు అనుకోవడాలు కూడానా... చెప్పడు దేనికీ జంకడంలేదు చెప్ప.."

రోషనారా ప్రశాంతంగా ఒక్కొక్కమాటా అన్నది. "నిన్నేమీ తప్పని చెయ్యమని చెప్పడంలేదు సావిత్రీ! నువ్వు చెయ్యవలసిందల్లా జస్ట్, అతనిక్కడికి రాగానే అతనికో కప్పు టీ అందించు. నవ్వుతూ మాట్లాడు. గాజుల గలగల వినిపిస్తే నీ ఇల్లు కళకళలాడుతుంది. నీ కాళ్ళమీద నువ్వే నిలబడతావ్... ఏమంటావ్?"

సావిత్రికి గొంతులో ఏదో అడ్డుపడ్డట్టయింది. బలహీనంగా అన్నది 'తప్పదా?"

రోషనారా గోడమీద ఉన్న బొమ్మవైపు చూసింది. బొమ్మ నగ్నంగా ఉంది. వో రెండు తలల గుర్రం ముందు కాలును ఆమె వక్షస్థలం మీద ఉంచి సకిలిస్తోంది. రోషనారా అన్నది. "ఇందులో బలవంతం ఏం లేదు బెహెన్?"

"సరే... ఒప్పుకుంటాను, నన్నేం చెయ్యమంటావ్?"

"ఏం లేదు, నా స్ప్రింగ్ కాట్ మీద పడుకో అతనొస్తాడు.

ఆ తర్వాత..."

సావిత్రి కళ్ళు మూసుకుంది. కనురెప్పల వెనుక దాగిన కన్నీరు లోపలకే జారిపోయింది. "ఊ!" అంటూ వెనక్కు తిరిగింది.

మర్నాడు రోషనారా చెప్పినట్లుగానే ఆవిడ స్ప్రింగ్ కాట్ మీదు అటు తిరిగి పడుకుని ఆలోచనల సాలెగూడులో, గుండెచప్పుళ్ల సమ్మెట పోట్ల మధ్య ఎదురు చూస్తోంది సావిత్రి రావలసిన వ్యక్తి కోసం. ఇంతలో వో రెండు ఉంగరాల చేతులు వచ్చి ఆమె కళ్ళు మూసాయి. సావిత్రి ఉలిక్కిపడింది. "ఓహ్... ఎవరు... ఎవరది? నా కళ్ళు మూసిందెవరు?" అన్నది కంగారుగా.

చాణక్య ఉలిక్కిపడి, చేతులు తీసేశాడు.

"ఓహ్... మీరా... క్షమించండి. రోషన్ అనుకున్నాను."

"నేను... నే... ను... సావిత్రిని!"

చాణక్య దూరంగా జరిగాడు, సిగరెట్టు వెలిగించుకున్నాడు

"చీకట్లో మొహం ఆనవాలు సరిగ్గా తెలియలేదు. ఐ యామ్ సో సారీ... రోషన్ ఏదీ?"

సావిత్రి లేచి కూచుంది. తలవంచుకుంది. కంఠంలో వణుకు, కళ్ళలో సిగ్గు. "బయటకు ఏదో పనిమీద వెళ్ళింది... వన్నిక్కడ వుండమని." చాణక్య కళ్ళు చికిలించాడు. "నిన్నిక్కడుండమందా".... ఎందుకూ....హు... రాగానే టీ కొట్టడం అలవాటు నాకు."

"చెప్పింది అక్కయ్య, రాగానే టీ ఇవ్వమని నాకు చెప్పే వెళ్ళింది. రెడీగా చేసేవుంచాను!" తాగండి అంటూ ఫ్లాస్కులో వున్న వేడి తేనీరును ఓకప్పులో పోసి ఇవ్వబోయింది.

చాణక్య పెదిమల మీద ఓ వంకర నవ్వు. "బీరుకానీ, తేనీరుకానీ ఒంటరిగా తాగడం అలవాటు లేదు ఈ చాణక్యకు.' 'సావిత్రికి గొంతులో మాటలు సరిగా, స్పష్టంగా బయటకు రాలేదు.'

"నేనివ్వడే తాగానండీ."

చాణక్య ఆమెవేపు అదోలా చూశాడు. ఆ చూపుల్లో తన చూపులు కలపలేక, తల వోరగా వొంచుకొని "సరేలెండి, మీరు చెప్పారుగా, మీకోసం తాగుతాను. ఊ!" అంటూ చాయ్ వంపుకోబోయింది.

"జస్ట్ ఎ మినిట్..." అంటూ చాణక్య ఆ చాయ్‌ను తానే ఓ కప్పులో వొంచి, సావిత్రికి అందించాడు.

సావిత్రి సిగ్గుసిగ్గుగా అందుకుంది. అందుకుంటున్నప్పుడు ఆమె చెయ్యి అతనికి తగిలింది. ఆమెలో ఏదో భగ్గున మంట. అంతరాత్మను బ్రతిమలాడి ఆమంట వేడిని తగ్గించుకోవాలని విఫలయత్నం చేసింది. అవసరం జ్ఞాపకం వచ్చి, పెదిమల మీదకు నవ్వునంటించుకుంది.

"ఏవండీ....మరేం....మరేం..." అంటూ మాటలు మింగేసింది.

"చెప్పండీ!" అంటూ చాణక్య డిగ్నిఫైడ్‌గా అడిగాడు.

"అదే... మరేం...మీ పిక్చర్లో తల్లీ బిడ్డల పాత్రలు ఖాళీ వుందని చెప్పారు కదా, జ్ఞాపకం వుందా? ఏమండీ– ఇప్పుడు మేం చాలా కష్టాల్లో వున్నామండీ, ఈ సమయంలో నేను...నేను....ఏం... చెయ్యమంటారో చెప్పండీ. ..చేస్తాను."

చాణక్య చాలా క్యాజువల్‌గా అన్నాడు. "చాలా ఆలస్యం చేశావ్ సావిత్రీ! నీతో నేను ఆప్రస్తావన తెచ్చినప్పుడు, తల్లి పాత్రను అతి సహజంగా నటించగల స్త్రీ కోసం వెదుకుతున్న మాట నిజమే. ఆ తర్వాత కావలసిన వ్యక్తి దొరక్కపోవడంతో, ఆ తల్లి పాత్రను సినిమాలో నుండే తీసేసాం. ఇప్పుడు పిక్చరంతా ఫినిషైపోయి రిలీజుకు కూడా రెడీగా వుంది."

సావిత్రికి నవనాడులూ క్రుంగిపోయాయి., "మీ పిక్చర్లో ఇంకేవీ ఖాళీల్లేవా అండీ?"

చాణక్య ఓదార్పుగా అన్నాడు, "ఎందకు లేవు– ఉన్నయ్, ఫర్ ఎగ్జాంపుల్– నెక్స్ట్ పిక్చర్లోనే ఉంది. కానీ అది తల్లి పాత్ర కాదు, హీరోయిన్ పాత్ర. కానీ, నువ్వందుకు పనికిరావు. క్షమించాలి, ఈసమయంలో మీకు నేనేమీ సహాయం చెయ్యలేకపోతున్నాను. పోనీ, ఈ వంద వుంచండి, కొంచెం హెల్ప్‌గా వుంటుంది."

సావిత్రికి అతని మొహంమీద తుపుక్కున ఉమ్మేయాలనిపించింది. కాదు, అతనట్లా మాట్లాడటానికి, తను దిగజారడానికి తనే కారణం అనుకుంది. ఏం మాట్లాడలేక, గుడ్లనీరు గుడ్ల కక్కుకుంటూ బయటకు వచ్చేసింది.

తన వాటాలోకి వచ్చి చూస్తే వాతావరణం ఇంకోవిధంగా వుంది. వెంకటసుబ్బయ్య మహా

అందగాడు

మధుస్ప్రే (మాజీ?) ప్రియుడు మిలింద్ సుమన్ మేడిన్ ఇండియా ఆల్బంలో నటించాక ఎంతో పేరు తెచ్చుకున్నాడు. ఆ తరువాత అతను సినిమాల్లోకి వచ్చేస్తాడని అందరూ అనుకున్నారు. కానీ అతను టి.వి సీరియల్స్‌కే ఎక్కువ ప్రాధాన్యతనిస్తున్నాడు.

హుషారుగా వున్నాడు.

లోపలకు రాగానే భార్యను భుజాలు పట్టుకుని ఊపేశాడు. గాఢంగా దగ్గరకు తీసుకున్నాడు. నుదిటి మీద ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. ఆవేశంతో మాట్లాడేస్తున్నాడు, "అమ్మయ్య, ఒక సమస్య తీరిపోయింది సావిత్రీ! నువ్వు చెప్పకపోయినా నాకు అంతా తెలుసులెద్దూ....రోషనారా వచ్చి చెప్పింది, నాకిప్పుడెంత రిలీఫ్‌గా వుందో! అట్లా వణికిపోతావెందుకు సావిత్రీ–ముసలమ్మ లాగా మూల కూచోకుండా స్వతంత్రించి నీ సంపాదన నువ్వు తెచ్చుకోవడం చాలాబావుంది. సావిత్రీ–అంతా సవ్యంగా జరిగిందా, చాణక్య ఏమన్నాడు?"

సావిత్రి నీరసంగా బదులిచ్చింది, "ఏమంటాడూ?"

"అది కాదోయ్....సినిమా అంటే ఎంతోమంది ఆడవాళ్ళు కావాలి, ఏ నాలుగు రాళ్ళు నువ్వు సంపాదించినా, మంచిదే కదా....? "నీ మాటలకు అతను ఐస్ అయిపోలేదూ, నీ చేష్టలకు డంగైపోలేదూ...?"

సావిత్రి కళ్ళు మూసుకుని అన్నది, "ఉహూ..."

ఆ ఒక్క మాటతో వెంకటసుబ్బయ్య అంతెత్తు నుంచి కిందకు పడిపోయాడు. అతనికి కోపం వచ్చింది, కంఠంలో కాఠిన్యం వచ్చింది. అయితే, తమరు అక్కడికిఎందుకు వెళ్ళినట్లూ? నీ మటుకు నువ్వు నాకిది కావాలి అని నోరుతెరిచి అడగందే ఆ మగాడికేం తెలుస్తుందీ?

"నాకట్లా అడగడం, అట్లా చెయ్యడం చచ్చినచావుగా వుంటుందండీ, బిడియంతో...."

వెంకటసుబ్బయ్య ఇంతెత్తున ఎగిరాడు, "బిడియమా? ఎందుకే బిడియం...దరిద్రపు గొట్టు మొహమా అని, నువ్వేం పసిపిల్లవు కాదే....పిల్లతల్లివి నీకు తెలీదా, మొగాణ్ణి ఎట్లా పడగొట్టాలో? చేజిక్కిన అదృష్టాన్ని కాలదన్నుకుని ఛీ..ఛీ...ఛీ....!"

సావిత్రికి ఆ మాటలు కొంత అర్థమైనాయి, కొంత కాలేదు, "ఏమిటి, ఏమిటండీ మీరంటున్నది?" అన్నది నిస్సహాయంగా

"పోనీ, అతను నీకు గుమ్మందాకా అయినా వచ్చి టాటా చెప్పాడా?"

సావిత్రి కరుగ్గా అన్నది, "రానీలేదు."

వెంకటసుబ్బయ్య వెకిలిగా అడిగాడు, "రా...నీ... లేదూ...ఆహా...ఆహోహో....ఓహో...ఓహోహో... ఏం తెలివి? ఏం తెలివి? ఎందుకని మహారాణీ?"

"అదిమీకు అవమానం కాదుటండీ."

వెంకటసుబ్బయ్య దాదాపు ఏడుస్తున్నట్టుగా, కీచుగా అన్నాడు. "మన మధ్యతరగతి గౌరవం మనకు తిండిపెడుతోంది కాబట్టి, అది అవమానం...అవునా? ఆ గౌరవం! మరో మగాడు నీవైపు చూసినంత మాత్రాన ఆ పోయే గౌరవం ఏమిటో తెలియచెప్ప సతీసావిత్రీ! కాస్త చెప్పమ్మా పతివ్రతా శిరోమణీ! వాళ్ళకు, ఆ సినిమా వాళ్ళకు సంతోషం కావా, ఆనందం, స్వేచ్ఛ, నవ్వులు, ఇవే ఆ ప్రపంచంలో మెరుపుల మరకలు. అంతా నాశనం చేసేశావు కదుటై, దరిద్రమ్ముహమా! నీ తెలివి తక్కువతో నా జీవితాన్నే పాడుచేశావ్ కదుటే!

సావిత్రికి తన మొగుణ్ణి చూస్తుంటే అసహ్యం వేసింది, "ఇహ, ఊరుకోండురూ!" అన్నది. వెంకటసుబ్బయ్య పెద్దగా అరవడం మొదలుపెట్టాడు., "ఎందుకూరుకోవాలి? గౌరవం పోతుందనా? ఎక్కడుందే ఆగౌరవం? వెధవ కుందేటి కొమ్ము... ఆనందం పోతుందనా మనలాంటి త్రిశంకుస్వర్గవాసులకు అదీ కుందేటి కొమ్మేనే! అందుకున్నట్టే అందుకుని, అంతా నాశనం చేసేశావు కదుటే... జెస్ట్, పద్దమ్మవు! నువ్వు...నువ్వు..."

అంటూ ఆమెను పిచ్చిపట్టినట్టు కొట్టసాగాడు. ఆ వికృతత్వం చూసి పసిపిల్ల ఏడుస్తోంది. ఎక్కిళ్ళతో సావిత్రి బతిమాలుకుంటోంది., "ఏవండీ...ఏవండీ... కొట్టకండీ...కొట్టకండీ...'గదిలో దీపం ఆరిపోయింది. "సావిత్రి నగర జీవితంలో ఏదీపం వెలిగిందో, ఒక్క సావిత్రికే తెలుసు!"